

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

ZEBRANY Z KSIĄG LITURGICZNYCH

KS. JAN SIEDLECKI

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

KS. JAN SIEDLECKI

**CEREMONIAŁ
KONSEKRACJI BISKUPA**

ZEBRANY Z KSIĄG LITURGICZNYCH

PRZEKŁAD

DAWID MAKOWSKI

ZIELONA GÓRA 2022

KS. JAN SIEDLECKI

Tytuł oryginału:

Ceremoniał w czasie konsekracji czyli poświęcenia biskupa zebrany z ksiąg liturgicznych.

Redakcja i dokonanie przekładu:

Dawid Makowski

Nota o dziele:

Pierwsze wydanie drukowanego dzieła miało miejsce w 1879 r. w Krakowie. Dziełko ks. Siedleckiego zostało wówczas wydane przez Drukarnię „Czasu”.

Zdjęcie na okładce:

Obrazem umieszczonym na okładce jest rycina Pontyfikału Erazma Ciołka, przedstawiająca obrzęd sakry biskupiej.

Opracowanie graficzne:

Zespół „Z pasji do liturgii”.

Zabrania się kopiowania i umieszczania dzieła na serwerach zewnętrznych bez zgody redakcji portalu „Z pasji do liturgii”.

Wydanie I: Zielona Góra 2022

© Copyright for „Z pasji do liturgii”

<https://zpasjidoliturgii.pl>

e-mail: kontakt@zpasjidoliturgii.pl

ISBN: 978-83-962216-3-6

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

WSTĘP

Każdy, kto choć raz oglądał dawne fotografie z obrzędów sakry biskupiej, a zwłaszcza te najbardziej powszechne, na których przedstawiany jest Karol Wojtyła, na pewno zauważył, że dawne obrzędy różnią się znacząco od tych, sprawowanych dzisiaj w kościołach świata. Począwszy od tego, że elekt i konsekратор odprawiali dwie osobne Msze, które łączyły się w jeden akt liturgiczny w trakcie liturgii wiernych, poprzez różne obrzędy mające na celu uwidocznienie konsekracji (np. wiązanie głowy i rąk białym płótnem), skończywszy na dwóch błogosławieństwach mszalnych. Wszystkie te obrzędy są bardzo bogate w wymowę i symbolikę, lecz żeby poznać znaczenia tych ceremonii, należy zaznajomić się z samym rytmem konsekracji biskupiej, który został przedstawiony przez ks. Jana Siedleckiego w jego dziełku, które z radością Państwu przedstawiam.

Poniższa publikacja przedstawia zatem te obrzędy, które przestały być sprawowane w Kościele po reformie święceń wyższych, dokonanej w ubiegłym stuleciu. Czytelnik z pewnością zauważy tutaj mnóstwo

KS. JAN SIEDLECKI

różnorodnych gestów, postaw, słów i ceremonii, które towarzyszyły konsekracji nowego biskupa, posiadającego szczególną godność, o czym Autor poucza w pierwszym rozdziale prezentowanej książeczki. Drugi rozdział wskazuje na biskupa diecezjalnego – pasterza Kościoła lokalnego, który w tej wspólnocie posiada szczególną rolę. Natomiast trzeci rozdział, który bezpośrednio poprzedza obrzęd konsekracji, przedstawia dawną procedurę wyboru danego prezbitera na biskupa.

Ufam, że poniższa publikacja będzie cennym kompendium wiedzy na temat dawnych obrzędów sakry biskupiej. Tematyka ta nie cieszy się w Polsce zbyt dużym zainteresowaniem publicystów, przez co dziełko ks. Siedleckiego stanie się cennym źródłem wiedzy na temat sakramentu święceń, w skład którego wchodzi dzisiaj również urząd biskupa.

Dawid Makowski

Zielona Góra, dn. 02.04.2022

(W Sobotę IV Tygodnia Wielkiego Postu)

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

O GODNOŚCI BISKUPIEJ

Biskup, czyli zwierzchnik, to osoba duchowna, zarządzająca pewną liczbą dusz wiernych na wzór pasterza, który opiekuje się nimi w zakresie religijnym. Godność biskupia jest częścią oraz dopełnieniem sakramentu święceń, która nadaje mu moc i władzę wyższą od tej, którą posiadają prezbiterzy. Wszyscy biskupi pod zwierzchnictwem papieża stanowią Kościół nauczający. Wszakże w pierwszych wiekach chrześcijaństwa wszystkie obrzędy liturgiczne mogły być wykonywane jedynie przez biskupów, a dopiero później (za ich zezwoleniem) powierzano pełnić niektóre z nich prezbiterom. Z czasem obowiązki biskupów zostały dokładniej wyznaczone. Tak więc do nich należy wyświęcanie kapłanów dla swojej diecezji. Biskupi mają nad nimi władzę ze względu na posłuszeństwo, które prezbiterzy ślubują biskupowi w dniu święceń. To posłuszeństwo obejmuje szacunek tak biskupa, jak i jego listów, rozporządzeń i tego wszystkiego, co od niego pochodzi. Wyłącznym przywilejem biskupa, oprócz wyświęcania, jest udzielanie sakramentu

KS. JAN SIEDLECKI

bierzmowania, poświęcanie świętych olejów, konsekrowanie kościołów, błogosławienie opatów, księń i zakonnic oraz tym podobne ceremonie.

Sobór Trydencki w ten sposób poucza o hierarchii kościelnej: „Ktokolwiek by twierdził, że w Kościele katolickim nie istnieje hierarchia ustanowiona przez samego Pana Boga, na którą składają się biskupi, prezbiterzy i duchowni innych stopni: niech będzie wyklęty” (Sesja 23, rozdział 6). Wszyscy biskupi są zatem równi między sobą odnośnie do władzy kapłańskiej, którą Jezus w tej samej mierze przekazał wszystkim Apostołom. Biskupi są bowiem ich następcami. Jednakże biskup Rzymu (następca św. Piotra) z prawa Bożego posiada pierwszeństwo godności i władzy, przez co jest najwyższym spośród biskupów.

W Kościele jedynie biskupi diecezjalni posiadają prawo zasiadania publicznie na tronie, używając do tego mitry (czyli infuły), pastorału (znaku władzy pasterskiej w owczarni Chrystusa), pierścienia (znaku zaślubin duchowych) i krzyża noszonego na piersiach (pektorału).

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

Biskupi metropolici, tj. arcybiskupi, których nazwa wywodzi się od lokalizacji ich siedzib w głównych miastach, nie są pod względem władzy wyżsi od biskupów diecezjalnych, lecz posiadają zwierzchnictwo względem swej metropolii.

Biskupi tytularni, czyli tzw. biskupi w stronach niewiernych (*in partibus infidelium*) to ci, którzy otrzymują od papieża nominację na biskupstwo w obrębie terenów, należących niegdyś do Kościoła, a dzisiaj pozostających w rękach niewiernych. Otrzymują oni sakrę przede wszystkim wtedy, gdy biskup diecezjalny potrzebuje pomocy. Właśnie dlatego mianuje się dodatkowego biskupa, będącego zawsze biskupem tytularnym, który wspomaga biskupa diecezjalnego.

O NAZWIE BISKUPA DIECEZJALNEGO

Kościół katolicki na początku swego rozwoju zastał Cesarstwo Rzymskie podzielone na prowincje, które obejmowały konkretne miasta pewnej krainy. Każde takie miasto miało swój osobny senat (lub radę miejską), na czele którego stał obrońca miasta (*defensor*) lub dyktator (*dictator*). Władza senatu miejskiego rozciągała się nie tylko na centrum miasta, ale też na przedmieścia i mniejsze miasteczka, zlokalizowane dookoła tej miejscowości. Okrąg taki (lub powiat) nazywał się parafią (*paroecia*).

Podobnie uczyniono względem hierarchii kościelnej, ponieważ Apostołowie i ich następcy rozpoczynali szerzenie wiary od większych miast. W mieście ustanawiano biskupa, mającego duchowną władzę w całej parafii, a duchowny senat złożony z kapłanów, służył biskupowi radą i pomocą przy różnych trudnościach czy obowiązkach. Od IV w. takie parafie zaczęto nazywać diecezjami. Nazwa ta wzięta była z administracji cywilnej Cesarstwa Rzymskiego, gdzie kilka prowincji (pod jednym zwierzchnikiem)

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

nazywały się z greckiego *dioecesis*. Stąd wynikało różne używanie tego słowa w nomenklaturze kościelnej. Na Wschodzie diecezjami przez długi czas nazywano okręg patriarchatu, złożony z wielu metropolii (na Zachodzie nazywano je prowincjami). Natomiast na Zachodzie diecezją nazywano okręg jurysdykcji biskupa, a greckie *parochia* oznaczało dzisiejszą parafię.

Dla utrzymania porządku w zarządzie Kościoła było rzeczą nieodzowną, aby biskupi mieli określone ramy terytorialne swojej władzy. Wcześniej też określano te obszary, zakładając, że życie religijne diecezji powinno się koncentrować przy osobie biskupie, który był zobowiązany wykonywać w swej diecezji (miejscu przebywania) wszystko to, co wynikało z jego własnej władzy. Bardzo rzadko zdarzali się biskupi bez diecezji, a diecezje bez biskupa istniały jedynie wówczas, gdy były naprawdę małe. Nowe diecezje na Wschodzie organizowali metropolici i synody prowincjonalne, żądając nadto zgody biskupa, od którego terytorium miała być odcięta nowa diecezja. Podział diecezji jest bowiem tak ważną sprawą dla kościoła, iż ustanawianie

KS. JAN SIEDLECKI

ich z natury zależy od zgody metropolity, synodu prowincjonalnego i papieża. Później jednak władza ta zaczęła należeć wyłącznie do papieża.

Bulla, którą papież ustanawia, oddziela, rozgranicza, łączy lub znosi diecezje, nazywa się bullą opisową (*bullā circumscriptionis*). Według najstarszych źródeł, aż do V w. świeccy władcy nie brali udziału w ustanawianiu diecezji. Dopiero od VI do VIII w. radzono się i zważano na ich głosy, poprzez które zaczęli oni zatwierdzać lub sprzeciwiać się ewentualnym zmianom. Na Wschodzie dokonywali tego cesarze. Natomiast na Zachodzie do dziś utrzymał się zwyczaj, że władza duchowna i władza świecka zbierają się razem, aby uchwalić jakąś zmianę organizacyjną dot. konkretnej/konkretnych diecezji w danym kraju.

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

WYBÓR BISKUPA

W pierwszych wiekach Kościoła, po śmierci biskupa danego miasta, sąsiedni biskupi gromadzili się w diecezji, w której panował vacat, aby zbadać życzenia duchowieństwa i ludu względem następcy. Wówczas rozpatrywali przymioty wybranego kandydata, a uznawszy go godnym, konsekrowali. Później gdy Kościół zyskał uznanie w Rzymie, wybór odbywał się przez duchowieństwo, radę miejską, znakomitsze osoby zajmujące szczególne miejsca na zebraniach miejskich i mieszczaństwo. Właściwie kandydata wybierało duchowieństwo, a inni wydawali jedynie swoją zgodę na wybór. Jeśli jednak wybór danego człowieka był podważany, głos oddawano cesarzowi. Następnie egzaminowano kandydata. Dokonywał tego metropolita w tym celu, aby sprawdzić czy kandydat jest godny urzędu biskupiego. Niemniej przez nadużywanie tego sposobu wyboru, papieże zachowali sobie prawa zatwierdzania nominowanych biskupów.

Wybór i nominacja dają prawo wybranemu (elektowi) do biskupstwa, ale nie przekazują mu władzy

KS. JAN SIEDLECKI

biskupiej, którą nadaje papież. To zatwierdzenie wyboru otrzymuje elekt, gdy udaje się do Rzymu w celu odbycia procesu, bądź też gdy papież powiadamia go o swej decyzji przez nuncjusza apostolskiego. On też (wraz z metropolitą) dokonuje badania nad kandydatem, którego dokumenty przesyła do Stolicy Apostolskiej. Jeśli proces zostanie zweryfikowany i uznany za kanoniczny, papież poleca dygnitarzowi lub arcybiskupowi dopełnić proces, uwzględniając w nim zdolności i przymioty elekta. Najważniejsza część tego procesu odbywa się w Rzymie, czego dokonuje specjalna Kongregacja Kardynałów, kiedy to kardynał prezydujący przedstawia innym purpuratom stan badanej kwestii i zarządza głosowanie. Jeśli większość głosów jest pozytywna (tj. aprobująca danego wybranego), to papież zatwierdza wybór poprzez nominację i prekonizuje przez swój krótki list. W ten sposób wybiera się biskupa. Każdy, kto jest w ten sposób wybrany, nazywa się elektem (*Episcopus promotus*) i później (po sakrze) może zarządzać swoją diecezją.

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

OBRZĘDY KONSEKRACJI

Konsekracja biskupa należała do metropolitów aż do średniowiecza, natomiast od XIV w. stała się prawem wyłącznie papieskim i może się odbyć tylko za jego pisemnym rozkazem lub ustną decyzją, przekazaną przez innego biskupa.

Obrzędy konsekracji biskupiej posiadają wiele obrzędów i biorą w nich udział przede wszystkim trzej biskupi: konsekrator i dwóch współkonsekratorów. Jedynie w wyjątkowych sytuacjach dwóch współkonsekratorów mogą zastąpić dwaj opaci lub kapłani, którzy piastowali wyższą godność. Cała ceremonia odbywa się do trzech miesięcy po ogłoszeniu nominacji. Dniem sakry biskupiej jest zwykle niedziela lub święto jakiegoś Apostoła. Można jej jednak udzielić w innym dniu, jeśli tylko papież wyraził na to zgodę. Przez cały dzień poprzedzający udzielenie sakry, konsekrujący i konsekrowany poszczą.

Cały kościół przystraja się najokazalej. W nim bowiem Mszę św. będzie sprawował konsekrator.

KS. JAN SIEDLECKI

Natomiast konsekrowany będzie sprawował swoją Mszę św. w osobnej kaplicy lub przy ołtarzu bocznym po stronie Ewangelii [lewa strona kościoła – DM].

Biskup konsekrujący oczekuje przy ołtarzu na przybycie wybranego do otrzymania sakry. Dwaj biskupi asystujący, ubrani w albę, ornat i mitrę, prowadzą elekta do konsekratora. Zasiadłszy przed konsekratorem, starszy z asystujących biskupów, mówi: *Najprzewielebniejszy Ojcze, święta Matka Kościół katolicki żąda, abyście tego kapłana na urząd biskupi konsekrowali.* Konsekратор odpowiada: *Macie rozkaz apostolski?* Asystent mówi: *Mamy.* Wówczas konsekратор poleca go przeczytać. Na koniec odczytywania tego pisma konsekратор wygłasza podziękowania względem Boga: *Bogu dzięki.* Następnie elekt przysięga wierność i posłuszeństwo Kościołowi i papieżowi.

Po obrzędzie wstępnym rozpoczyna się egzamin. Konsekратор pyta elekta o wiele kwestii dotyczących wiary, biskupstwa i godnego prowadzenia życia: *Czy chcesz nauczać lud słowem i przykładem? Czy chcesz zachować swoje obyczaje od wszelkiego*

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

skażenia? Czy wierzysz... Na to wszystko elekt odpowiada *Wierzę* lub *Chcę* (w zależności od formy pytania). Następnie wybrany klęka i całuje pierścień konsekratora i wraz z asystującymi biskupami, którzy go poprzedzają, podąża do kaplicy i tam rozpoczyna celebrowanie swojej Mszy św. Może on jednak dialogować pierwsze słowa Mszy św. z konsekratorem, stojąc po jego lewej stronie.

W kaplicy asystenci zdejmują elektowi kapę, nakładają na niego krzyż pektoralny, rozwijają stułę na sposób biskupi, wkładają tunicelę i dalmatykę oraz zakładają mu ornat i manipularz.

Elekt rozpoczyna swoją Mszę św. Podczas niej asystują mu dwaj biskupi, z którymi odmawia wszelkie modlitwy mszalne. Jednakże konsekrowany nie odwraca się do ludu na *Dominus vobiscum*, a asystenci nie przenoszą mu mszału tuż przed Ewangelią.

W tym samym czasie konsekrator sprawuje swoją Mszę św. W trakcie kolekty odmawia on specjalną modlitwę za konsekrowanego [czyni to również

KS. JAN SIEDLECKI

odmawiając sekretę i modlitwę po Komunii św. – przyp. DM]. Msza św. odbywa się tak, jak zwykle, aż do Ewangelii wyłącznie.

Przed Ewangelią asystenci prowadzą elekta do konsekrateura, siedzącego na faldistorium. Konsekrateur po krótkiej modlitwie zaczyna przedstawiać elektowi zadania biskupa (sądzenie, tłumaczenie, poświęcanie, święcenie, ofiarowanie, chrzczenie, bierzmowanie). Następnie elekt zdejmuje biret, a konsekrateur i asystenci zwróceniu do niego w mitrach, wzywają obecnych, aby się modlili za wybrańca Pańskiego. Odpowiedziawszy *Amen*, odmawia się lub śpiewa litanie do Wszystkich Świętych, w czasie której elekt leży krzyżem, a konsekrateur i asystenci biskupi klękają w mitrach przy swoich taboretach. Gdy kantorzy zaczną odśpiewywać wezwanie za zmarłych: *Abyś wszystkim wiernym zmarłym...*, konsekrateur powstaje i obraca się w stronę leżącego elekta. Asystenci zaś klęcząc, proszą Boga, by tego wybrańca błogosławić i poświęcić raczył. W tym czasie konsekrateur zakreśla nad elektem w sumie sześć znaków krzyża, po czym klęka i kantorzy kończą litanie.

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

Po niej biskup-nominat podnosi się, lecz pozostaje w pozycji klęczącej. Biskupi konsekраторzy wstają i nakładają mu na ramiona i głowę księgę św. Ewangelii. Jest ona otworzona w ten sposób, aby jej początek był ulokowany na barkach, zaś koniec – na głowie. Następnie wszyscy trzej na raz wkładają ręce na jego głowę, mówiąc głośno: *Weź Ducha Świętego*. Kolejne modlitwy odmawia jedynie konsekратор, który w trakcie nich wygłasza najważniejszą część obrzędu: *Wylej na niego Panie, moc błogosławieństwa swego. Obradaś go na urząd najwyższego kapłaństwa, dajże mu tę łaskę, aby zajaśniał cnotami. Dopelnij w nim całkowicie Twego urzędu, poprzez poświęcenie dokonane rosą niebieskiego namaszczenia*. Wówczas jeden z asystentów związuje elektowi głowę płóciennym ręczniczkiem. Wszyscy padają na kolana, a konsekратор intonuje hymn *Veni Creator Spiritus*.

Po pierwszej zwrotce tego hymnu, chór dalej śpiewa kolejne zwrotki, a konsekратор siada na faldistorium. Wówczas elekt klęka przed nim. Konsekратор namaszcza mu wówczas wierzch głowy

KS. JAN SIEDLECKI

olejem świętego krzyżma, mówiąc: *Niech będzie ta głowa namaszczonej i konsekrowanej niebieskim błogosławieństwem w urzędzie biskupim, gdy zaś czyni trzy znaki krzyża, wzywa Trójcę Świętą: W Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Amen.* Następnie konsekратор przekazuje konsekrowanemu znak pokoju.

Kolejnym obrzędem jest prefacja: *Niechaj moc Ducha Świętego, Panie, wewnątrznie go napelni. Niech obfituje w stałość wiary, czystą miłość i szczerą pokój. Niechaj jego nogi będą skore do obwieszczania pokoju i Twoich dobrodziejstw. Daj mu, Panie, moc pojednywania. Niech jego mowa nie ulega słowom ludzkiej mądrości, lecz niechże opiera się na wskazywaniu ducha i mocy. Daj mu klucze nie dla chluby, lecz do używania ich na budowanie, a nie burzenie. Co rozwiąże na ziemi, niech będzie rozwiązane również w niebie. Niech będzie wiernym i roztropnym sługą Twojej rodziny. Niech będzie potężnym pogromcą pychy i miłośnikiem pokory. Posadź go, Panie, na stolicy biskupiej, aby rządził Kościołem Twoim i ludem sobie powierzonym. Wspieraj go swoją powagą, bądź jego*

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

mocą i utwierdzeniem. Wylej na niego błogosławieństwo i łaskę Twoją, aby był zdolny pozyskać Twoje miłosierdzie i łaskę, za której pomocą stałby się pobożnym.

Teraz następuje namaszczenie rąk krzyżem świętym, czemu towarzyszą modlitwy. Właśnie dlatego nominata nazywa się konsekrowanym.

Potem konsekратор podaje konsekrowanemu pastorał, który wcześniej poświęca – jest to znamię urzędu pasterskiego. Chwilę później poświęca jego pierścień biskupi – znak zaślubienia z Kościołem diecezjalnym. Następnie asystenci zdejmują z konsekrowanego księgę Ewangelii, którą przekazują konsekраторowi. Ten zaś wręcza ją konsekrowanemu: *Weź Ewangelię, idź i głosź ją ludowi tobie powierzonemu.* Udziela mu przy tym pocałunku pokoju, co czynią również biskupi asystujący. Po tym obrzędzie asystenci odprowadzają nowo konsekrowanego do kaplicy, gdzie dokonuje się obrzęd oczyszczenia miejsc na ciele, które zostały namaszczone. Natomiast konsekратор obmywa ręce przy swoim ołtarzu.

KS. JAN SIEDLECKI

W czasie Ofiarowania do ołtarza konsekratego, udaje się nowo konsekrowany ze swoimi asystentami, aby przekazać mu swoje dary: dwie gorejące świece, dwa bochenki chleba i dwie baryłki wina. Nowy biskup wspólnie z konsekratorem ma sprawować dalsze części Najświętszej Ofiary, która bez wina i chleba nie może być odprawiona. Dlatego właśnie nowy biskup ofiaruje te dary w podwójnej ilości, aby służyły im obojgu. Jest to dawny obrzęd, opierający się na zwyczaju [...]. Jako że święta ofiara nie odbywa się w ciemności, wręczane są też świece. Baryłki wina i chleby powinny być połączone i winien być na nich grawer herbu (na jednych konsekratego, na drugich wyświęcanego). Te wszystkie upominki czasem niesie sześciu świeckich dygnitarzy ze strony konsekrowanego. Następnie przy jednym ołtarzu obaj kapłani odprawiają razem wszystkie ceremonie. Nowy biskup staje po stronie Epistoły [lewa strona ołtarza – przyp. DM].

Podczas obrzędów Komunii św. główny celebrans komunikuje nowego biskupa pod obiema postaciami. Natomiast błogosławieństwo mszalne jest udzielane tylko

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

przez konsekrateura. Konsekrowany klęka potem przed konsekrateurem i otrzymuje mitrę oraz rękawiczki. Później otrzymuje pierścień i wstaje, a konsekrateur podając mu rękę, wprowadza go z asystującymi biskupami na katedrę. Nowy biskup odwraca się więc do ludu. Jest to obrzęd intronizacji. Jeśli konsekracja odbywa się w katedrze, to nowy biskup zasiada na swoim tronie. Teraz konsekrateur podaje mu pastorał i intonuje hymn *Te Deum laudamus*, który śpiewa kler przy akompaniamencie organów. Asystujący biskupi prowadzą nowego biskupa przez kościół (wszyscy idą w mitrach), a nowo konsekrowany udziela ludowi swego błogosławieństwa, nic przy tym nie mówiąc.

Gdy konsekrowany wróci do ołtarza, śpiewa: *Sit nomen Domini benedictum*, po czym udziela trzykrotnego błogosławieństwa. Później odwraca się w stronę konsekrateura i śpiewa trzy razy (za każdym razem nieco głośniej): *Ad multos annos*, życząc mu szczęśliwych lat. Jest to podziękowanie dla konsekrateura za dokonanie obrzędu sakry biskupiej, prosząc Boga, aby na pożytek Kościoła człowiek ten jak najdłużej

KS. JAN SIEDLECKI

służył na ziemi. Po zakończeniu śpiewu tego hymnu, konsekrowany oddaje pastorał i podąża do konsekratorów, którym składa braterski uścisk. Jest to dawny zwyczaj, o którym poświadcza św. Augustyn, opisując konsekrację Eradjusza, kiedy to lud trzydzieści sześć razy krzychał: „Bogu dzięki, Chrystusowi cześć, wysłuchaj Chryste, niech żyje Augustyn; Ty ojciec, Ty biskup; przyzwoita to i sprawiedliwa rzecz; prawdziwie zasłużony, prawdziwie godny; wysłuchaj Chryste, zachowaj nam Eradjusza!”.

Teraz dokonuje się obrzęd odczytania ostatniej Ewangelii, co każdy z nich czyni przy swoich ołtarzach. Natomiast po Mszy św., gdy rozbiorą się ze swych szat, każdy z nich w strojach prałackich odmawia modlitwy dziękczynne przed Najświętszym Sakramentem, wedle przepisów Ceremoniału Biskupiego. Następnie nowy biskup dziękuje konsekratorowi, współkonsekratorom oraz asystentom i wszyscy rozchodzą się w pokoju.

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

***

„Unguéntum in cápite, quo descéndit in barbaram,
barbaram Aaron, quod descéndit in oram vestiménti
ejus: mandávit Dóminus benedictiónem in sæculum”

SPIS TREŚCI

WSTĘP	4
O GODNOŚCI BISKUPIEJ	6
O NAZWIE BISKUPA DIECEZJALNEGO	9
WYBÓR BISKUPA	12
OBRZĘDY KONSEKRACJI	14

CEREMONIAŁ KONSEKRACJI BISKUPA

NOTA O DZIELE

Prezentowana publikacja przedstawia te obrzędy, które przestały być sprawowane w Kościele po reformie święceń wyższych, dokonanej w ubiegłym stuleciu. Czytelnik z pewnością zauważy tutaj mnóstwo różnorodnych gestów, postaw, słów i ceremonii, które towarzyszyły konsekracji nowego biskupa, posiadającego szczególną godność, o czym Autor poucza w pierwszym rozdziale prezentowanej książeczki. Drugi rozdział wskazuje na biskupa diecezjalnego – pasterza Kościoła lokalnego, który w tej wspólnotce posiada szczególną rolę. Natomiast trzeci rozdział, który bezpośrednio poprzedza obrzęd konsekracji, przedstawia dawną procedurę wyboru danego prezbitera na biskupa.

Dawid Makowski
Ze wstępu

ISBN: 978-83-962216-3-6

